

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2014, č. j. 44 A 50/2014 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014, č. j. CPR-11854-3/ČJ-2014-930310-V234, (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 4. 7. 2014, č. j. KRPS-231124/41/ČJ-2014-010024-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce od 30. 4. 2014 do 1. 7. 2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Vyslovil přesvědčení, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se správním řádem, zjistil náležitě skutečný

stav věci, pro své rozhodnutí si opatřil příslušné podklady a žalobci garantoval jeho procesní práva. K otázce legálnosti pobytu žalobce na území České republiky uvedl, že žalobce zde původně pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání č. FA1311417 s dobou platnosti do 4. 7. 2013. Žalobce sice dne 4. 7. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, toto řízení však bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2014, č. j. OAM-34637-9/DP-2013, zastaveno; usnesení nabylo právní moci dne 29. 4. 2014. Žalobce přitom nepopřel, že zde pobývá bez platného povolení, proto je dle žalovaného naplněna hypotéza § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se přitom nemohl dovolávat „fikce“ pobytu v České republice, která nebyla formálně zrušena. Žalovaný totiž odkázal na odůvodnění usnesení Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2014, v němž bylo žalobci vysvětleno, že nabytím právní moci tohoto usnesení zákonná fikce platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu včetně tzv. překlenovacích pobytových štítků, nebo potvrzení Ministerstva vnitra osvědčujícího platnost jeho dosavadního pobytu, zaniká. Nemusel být ani vydán výjezdní příkaz, protože mezi převzetím tohoto usnesení a nabytím právní moci rozhodnutí měl žalobce dostatek času na vycestování. Mohl nadto požádat o vydání výjezdního příkazu, pokud by mu tato doba nepostačovala. Není proto pravdou tvrzení, že musel vycestovat „ze dne na den“. Rozhodnutím Ministerstva vnitra byl přitom orgán prvního stupně vázán. Bylo tak prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval od 30. 4. 2014 do 1. 7. 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn; z těchto skutečností proto správní orgán prvního stupně správně vycházel. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení spolupracoval, protiprávní jednání nikterak nepopíral, přičemž bylo zjištěno, že má na Ukrajině rodinu a byt a že mu nic nebrání ve vycestování, postačuje, aby doba nemožnosti vstupu na území členských států byla stanovena jen na 6 měsíců. K namítanému neuvedení taxativního výčtu podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí obsahuje odkaz na příslušný spisový materiál, s nímž byl žalobce řádně seznámen; skutečnost, že se žalobce k obsahu spisu nevyjádřil, nelze klást k tíži správního orgánu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tedy obsahuje všechny náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Ohledně namítaného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný vysvětlil, že ve věci bylo postupováno v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Dotčení rodinného života je zcela únosné (žalobce sám rodinný život na území ČR v průběhu správního řízení nezmínil) a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Bylo sice zjištěno, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění bude zasaženo do práv žalobce, nikoliv však nepřiměřeným způsobem.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 16. 9. 2014, v níž tvrdil, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, neboť neprověřoval okolnosti odůvodňující přiměřenost rozhodnutí, jak požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců. Neztotožnil se ani se závěry žalovaného ohledně délky předmětného protiprávního stavu. Při převzetí předchozího rozhodnutí Ministerstva vnitra totiž správní orgán měl postupovat tak, že měl ukončit platnost překlenovacího víza a udělit mu výjezdní příkaz, aby mohl žalobce opustit území. Nabylo-li rozhodnutí o zastavení řízení právní dne 29. 4. 2014, je pak absurdní tvrdit, že se nacházel na území České republiky protiprávně již od následujícího dne. V době převzetí tohoto rozhodnutí

pokračování

nebyl žalobce zastoupen, tudíž mu nebylo zřejmé, jak má dále správně postupovat, když jej o tom správní orgán náležitě nepoučil. Svým nesprávným postupem tedy správní orgán donutil žalobce, aby na území České republiky pobýval nelegálně. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 22. 9. 2014, v němž popsal průběh správního řízení. K obsahu žaloby uvedl, že žalobce pouze opakuje argumenty, které uplatnil již v odvolání, proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože žalovaný ve svém postupu neshledal jakékoli pochybení, navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

[4] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 11. 2014, č. j. 44 A 50/2014 – 41, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění na prvním místě zdůraznil laxní přístup žalobce k řešení jeho klíčového problému, který si svůj pobyt v České republice pravidelně prodlužoval až do 4. 7. 2013, kdy si rovněž podal žádost o prodloužení pobytu za účelem podnikání, avšak na výzvu k odstranění vad podání i přes náležité poučení nereagoval, což připustil i samotný žalobce. Svou situaci mohl řešit žádostí o vydání výjezdního příkazu, pokud by mu doba od 11. 4. 2014 do 29. 4. 2014 k jejímu podání z nějakého důvodu nepostačovala. Soud tudíž nesouhlasil s tím, že žalobce musel opustit Českou republiku „ze dne na den“. Proto bylo na místě, aby správní orgán zahájil řízení o uložení správního vyhoštění, protože žalobce zde neoprávněně pobýval od 30. 4. 2014. Ohledně námitky žalobce o nepřipustném zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života konstatoval, že žalobce sám rodinný a soukromý život na území České republiky nezmínil, resp. jej popřel. Žalovaný se ostatně i s touto námitkou řádně vypořádal. Soud tedy odkázal na jeho závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění znamená přiměřený zásah do soukromého a rodinného života, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Správní orgány podle krajského soudu dostatečně zvažovaly závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které žalobce pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, a to ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky a žalovaný proto správně konstatoval, že správním vyhoštěním bude sice zasaženo do práv žalobce, avšak nikoli nepřiměřeným způsobem.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2014, č. j. 44 A 50/2014 – 41, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 24. 11. 2014, v níž požadoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V doplnění kasační stížnosti ze dne 31. 12. 2014 uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tuto povinnost mají v řízení zahájeném z moci úřední i bez příslušných návrhů účastníků řízení. Stěžovatel trval na tom, že správní orgány rozhodovaly v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož nemohou uložit správní vyhoštění, jestliže by tím nepřiměřeným způsobem zasáhly do soukromého nebo rodinného života cizince. To platí zejména s ohledem na to, že i po uplynutí příslušné lhůty je správními orgány bráněno takovým cizincům v návratu do země, tudíž fakticky žalovaný rozhodl o trvalém vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel proto odmítá prostý odkaz na absenci práva cizince na

pobyt na území České republiky. Správní orgány se tedy otázkou zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele fakticky nezabývaly a zatížily tím rozhodnutí nepřezkoumatelností. Nesouhlasil rovněž se stanovením doby, po kterou se měl nacházet na území České republiky bez platného víza. Poukazoval přitom na to, že i přes zamítavé rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení povolení k pobytu měl v pase vylepený tzv. překlenovací štítek, který osvědčoval legálnost jeho pobytu. Tento štítek přitom nebyl zneplatněn, ani když přebíral zamítavé rozhodnutí. Sice toto rozhodnutí obsahovalo poučení, ale tomu kvůli své nedostatečné jazykové vybavenosti nemohl rozumět. Stěžejní pro něj proto bylo překlenovací vízum v pase. Že se řídil právě tímto dokumentem je zjevné i z toho, že v poslední den platnosti překlenovacího víza se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra za účelem jeho prodloužení. Stěžovatel zde proto pobýval v dobré víře ve svůj legální pobyt a nelze mu toto jednání klást k tíži. Vzhledem k těmto skutečnostem byl stěžovatel přesvědčen, že soud zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se těmito námitkami a souvislostmi nedostatečně zabýval. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení kasační stížnost lze podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

pokračování

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] K otázce stěžovatelem namítané nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[12] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl a nesouhlasí pouze s jeho závěry.

[13] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozsudku vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Krajský soud v rozsudku vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby, z faktu, že v rozporu s přesvědčením stěžovatele posoudil napadené rozhodnutí žalovaného jako správné, ještě nevyplývá, že by byl rozsudek nepřezkoumatelný. Námitku stěžovatele, že krajský soud nedostatečně a nepřesvědčivě vyložil úvahy, jimiž se řídil, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou, neboť krajský soud zřetelně a jasně své úvahy v napadeném rozsudku uvedl; skutečnost, že je stěžovatel považuje ze svého subjektivního pohledu za nedostatečné, protože se neshodují s jeho právním názorem, nedokládá, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud poukázat na to, že kdyby byl rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak tvrdí stěžovatel, nemohl by stěžovatel podat tak obsáhlou kasační stížnost, v níž vyjadřuje nesouhlas s jednotlivými argumenty soudu, neboť by nebylo nic, s čím by mohl takto polemizovat. Z námitek stěžovatele stran údajné nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tedy Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že stěžovatel jejich prostřednictvím dovozuje naplnění stížnostního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[14] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“ Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2014, č. j. OAM-34637-9/DP-2013, bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání. V poučení k tomuto rozhodnutí ministerstvo vnitra vysvětlilo, že nabytím právní moci tohoto usnesení zákonná fikce platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu ze zákona zaniká; pokud byl žadateli vydán překlenovací pobytový štítek vyznačený do cestovního dokladu nebo potvrzení Ministerstva vnitra, kterým se osvědčovala platnost jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, zaniká nabytím právní moci tohoto usnesení i platnost překlenovacího pobytového štítku nebo potvrzení, a to přesto, že v nich uvedená doba platnosti přesahuje právní moc tohoto usnesení. Usnesení si žalobce převzal dne 11. 4. 2014. V protokolu ze dne 1. 7. 2014 stěžovatel uvedl, že rozumí jazyku, ve kterém je správní řízení vedeno, nežádá proto tlumočníka. K předmětu řízení vysvětlil, že poprvé do České republiky přijel za prací v roce 2007, přičemž se v mezidobí český jazyk naučil. V dubnu 2014 obdržel rozhodnutí Ministerstva vnitra, jehož obsahu však neporozuměl, zvláště když měl v pase vylepený překlenovací štítek, který jej opravňoval k pobytu v České republice až do 3. 7. 2014. Proto nadále pracoval. Teprve až dne 1. 7. 2014 zašel na Ministerstvo vnitra prodloužit vízum a zeptat se na význam předchozího rozhodnutí. Ke své osobní situaci uvedl, že v České republice má pouze kamarády, nikoho ze své rodiny. Jeho otec, matka, manželka a děti žijí na Ukrajině. Nemá zde družku, vazby na Českou republiku jsou pouze finanční, neboť zde vydělává peníze.

[15] K námitce stěžovatele, že správní orgány nezjistily dostatečným způsobem stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože se nezabývaly tím, zda uložení správního vyhoštění nepřiměřeným způsobem nezasáhne do jeho soukromého nebo rodinného života, Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány se otázkou případného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zabývaly, neboť podle jeho výpovědi zachycené v protokolu ze dne 1. 7. 2014 zjistily, stěžovatel nemá na území České republiky žádné osobní vazby a ani zde nemá rodinu, která celá žije na Ukrajině. Za takové situace nebylo na místě, aby správní orgány zjišťovaly další okolnosti v tomto směru, jak nyní stěžovatel ve své kasační stížnosti požaduje. Ostatně ani stěžovatel ve své kasační stížnosti nespecifikuje, v čem konkrétně spatřuje nepřiměřený zásah do svého soukromého nebo rodinného života, který má zjevně na Ukrajině. Skutečnost, že uložení správního vyhoštění stěžovatel pozbude zdroje příjmů, nedokládá, že se jedná rovněž o nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. V opačném případě by totiž nebylo možné ve většině případů správní vyhoštění uložit, protože cizinci v důsledku správního vyhoštění v převážné míře pozbudou možnosti získávat peněžní prostředky z práce na území České republiky.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud ostatně k otázce přiměřenosti zásahu do soukromých a rodinných vazeb cizince, který na území České republiky nemá rodinu, v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, uvedl, že „z výpovědi stěžovatele ze dne 23. 9. 2011 vyplývá, že se po celou dobu (neoprávněného) pobytu na území České republiky nepokusil svůj pobyt legalizovat. Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel nechová respekt k právnímu řádu České republiky, což nepřispívá k přesvědčivosti jeho námitky o silné integraci v české společnosti. Ze správního spisu je dále zřejmé, že stěžovateli je 46 let, a není tedy ve věku, ve kterém by byl obzvláště zranitelný. V protokolu ze dne 23. 9. 2011 dále stěžovatel uvedl, že nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, ba dokonce zmínil, že se chce vrátit zpět na Ukrajinu, kde má manželku a dvě děti. Přestože v následujícím řízení uvedl, že jeho manželka a nezletilý syn s ním žijí na území České republiky, pro rozpor s původní výpovědí stěžovatele je nutné tuto skutečnost vyhodnotit jako silně nevěrohodnou. Z informačního systému krom toho žalovaný zjistil, že manžela stěžovatele a jeho nezletilý syn nemají v České republice povolený žádný druh pobytu, přičemž jejich poslední povolený pobyt v České republice skončil dne 12. 3. 2008. Soud proto po zhodnocení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel nemá na území České republiky rodinné příslušníky, kterým by jeho vyhoštění mohlo způsobit jakoukoliv újmu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v protokolu ze dne 23. 9. 2011 sám uvedl, že se chce vrátit na Ukrajinu za svou rodinou, přičemž je zřejmé, že stěžovatel na Ukrajině skutečně rodinu má, nelze než konstatovat, že stěžovatel má dostatečné vazby se zemí původu.“ Zde uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na situaci stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí výtky stěžovatele stran stanovení doby, po kterou se nacházel na území České republiky bez povolení. Stěžovatel se totiž nemůže dovolávat tzv. překlenovacího štítku, který mu byl vydán s platností do 3. 7. 2014. Důvodem jeho vydání totiž bylo to, že si podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 45 zákona o pobytu cizinců, přičemž tato skutečnost jej opravňovala k dalšímu pobytu na území České republiky podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Překlenovací štítek tedy byl vázán na vedení řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, které však bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2014, č. j. OAM-34637-9/DP-2013, pravomocně skončeno, přičemž stěžovatel byl v tomto usnesení náležitě v souladu s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců poučen o tom, že platnost překlenovacího pobytového štítku nabytím právní moci tohoto usnesení zaniká, tudíž z této pozdější informace vztahující se k tomuto štítku měl stěžovatel vycházet – srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11. Nebylo proto nutné vydat další „rozhodnutí o zneplatnění tohoto překlenovacího pobytového štítku“ nebo činit další úkony, neboť již z tohoto poučení poskytnuté Ministerstvem vnitra je bez jakýchkoli pochyb jasné, že platnost tohoto překlenovacího pobytového štítku skončila.

[18] Námitku, že stěžovatel tomuto poučení z důvodu své nedostatečné jazykové vybavenosti nerozuměl, považuje Nejvyšší správní soud za zjevně účelovou, neboť stěžovatel v průběhu předmětného správního řízení během svého výslechu dne 1. 7. 2014 uvedl, že český jazyk ovládá. Pokud stěžovatel český jazyk ovládal v červenci 2014, jistě jej ovládal i v dubnu 2014, kdy mu bylo usnesení Ministerstva vnitra doručeno. Pokud stěžovatel nevyhledal odbornou pomoc a situaci neřešil, nelze na základě toho dovozovat, že by jeho pobyt na území České republiky nebyl nelegální.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl meritorně dřív, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatele samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu